

jeg efter nætere Overveielse kom til Erkjendelse af, at det maatte være en let Sag for de Herrer Medlemmer af dette Thing, der jo ere godt kjendte omkring i Landets Kredse, at forstaafe sig faaandne Exempler, thi de høves allevegne, og Enhver, der har Kjendskab til disse Forhold — hvilket selvfølgelig enhver Rigsdagsmand maa have — vil have stødt paa Exempler af denne Bestaaffenhed. Det er ikke min Opgave at fremdrage mange Exempler af denne Slags. Det erkjendes jo af Alle, at der er saa stor Forskjel tilstede, som jeg her har skildret, og jeg tror hermed at have udtalt mig tilstrækkelig for at paavise, at Skovskyldføtningen ikke alene er aldeles ulige fordelt mellem Skovene indbyrdes, men at den ogsaa er aldeles uheldig fordelt og navnlig altsfor ringe i Forhold til Ager- og Eng-Hortkornet. Medens saaledes Forepørgerne egentlig ikke tro, at de paa dette Punkt vilde møde saa overmaade stor Modstand — ialtfald ikke en Modstand af den Bestaaffenhed, at man vil anse Skovskyldføtningen i sin nuværende Form for aldeles tilfredsstillende — saa kunne Forepørgerne dog meget godt tænke sig, at der kan fremkomme Indvendinger af en anden Bestaaffenhed. Vi kunne f. Ex. tænke os, at man vilde kunne sige: Ja, det er meget let at kritisere en Ting, men det er ofte ulige vanskelige selv at angive Noget, som kan træde istedet derfor, og hvad dette angaar, har jeg derfor troet det helbigst allerede nu at udtale, hvorledes vi havde tænkt os, at disse Forhold burde ordnes. Vi have nemlig tænkt os, at man burde indføre en Skyldføtning for Skovene saaledes, at disse bleve tagerede efter Jordbundens Bonitet, efter Jordbundens Gøne til at frembringe Træer af forskellige Arter, og at der ved denne Lelighed tillige toges Hensyn til det Vaand, der hølede paa Skovene, og vel ogsaa, om end kun i en ringere Grad, til deres nuværende Bevøgning, samt til, at en saadan Skyldføtning da blev sat lige med den Skyldføtning, som efter den nuværende Matriful er indført for Ager- og Eng-Hortkorn, saaledes at Skovene efter deres Indtagtsøve kom til at svare en lignende Skat som den, der nu svares af Ager- og Eng-Hortkorn. At et Skyldføtningsystem, som nogenlunde er i Overensstemmelse hermed, ikke alene vil være muligt at indføre, men at det ogsaa for lang Tid siden har været indført i Sachsen, derom vidner den for Kongeriget Sachsen gjældende Instruy af 1838, jeg tror af 30te Marts, hvorefter en ny Matrifel er indført i det nævnte Land. I denne Instruy have Skovene ogsaa deres særlige Affnit, som er det sjette Affnit i Instruyen, og som begynder med § 71. I denne og de følgende Paragrafer opgives de Hovedregler, hvorefter man skal gaa frem ved den nævnte Skyldføtning, og der er saaledes anført, at Skovene skulle skyldføttes efter Jordbundens Gøne til at frembringe Træer af forskjellig Art, uden at der skal tages noget som helst Hensyn til den Be-

vøgning, der nu findes. Der er dog taget noget Hensyn ogsaa til Bevøgningen, idet der skelnes mellem Høistov, Mellemstov og Lavstov, men det overveiede Hensyn tages, hvad der selvfølgelig ogsaa er ganske rigtig, til Jordbundens Gøne til at frembringe Træ. Enhver Skov henføres til en bestemt Art af Træ, og da disse Arter ere de samme, der ogsaa hos os spille en Hovedrolle her, skal jeg gjerne nævne dem, nemlig Eg, Bøg, El, Birk, Fyr og Gran. Der er dernæst ansat 5 forskellige Lagter for hver Art af Træ, hvorefter der altsaa bliver 30 forskjellige Lagter for Skovene. Lagationsværdien af Skovene fastsættes nærmest til, hvad Lagatorerne kunne bestemme, at der i Nettoindtægt kan komme ud af en Ager Land, eller hvad der vilde have kunnet indvindes af en Ager Land, hvis den eller den Art Træ havde været det Overveiede i de forløbne 10 Aar, som ere Aarene imellem 1825 og 1835. At der imidlertid i en Instruy, der er saa gammel, findes Bestemmelser, som Nutiden vilde forkaste, det ligger saa omtrent i Sagens Natur, og jeg vil derfor nævne en saadan. Der findes nemlig i den nævnte Instruy den Bestemmelse, at man ved Lagationen af Træ kun skal tage Hensyn til Træets Værdi som Brænde. Det er ganske vist en uheldig Bestemmelse, som Nutiden aldeles vilde forkaste; men jeg tror ogsaa at kunne sige, at alle Skovlyndige synes der at være enige om, at med Undtagelse af denne ene Bestemmelse er den sachske Instruy saaledes, at den, indført næsten hel og holden paa vore Forhold, vilde kunne betragtes som et meget stort Fremskridt. Jeg skal for Øvrigt nævne, at man ikke behøver at gaa saa langt hen som til Sachsen og heller ikke saa langt tilbage i Tiden som til 1838, for at finde et Grundlag for et Bestaaffningsystem for Skovene, der kunde være nogenlunde antageligt; vi have nemlig et saadant i de af Preussen erobrede Lande: Solsten, Hannover og flere andre, i hvilke Lande det er blevet indført i 1872 ved en Instruy af 2den Marts f. A. Dette Skyldføtningsystem for de preussiske Lande synes i Meget at have taget det sachske til Mønster, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved, men kun nævne, at Bestemmelserne ere noget udførligere, idet der saaledes er 8 forskellige Lagter for hver Træart, medens der i Sachsen kun er 5, ligesom der selvfølgelig ikke findes nogen saa uheldig Bestemmelse som den, at Træet skal tageres som Brænde. Jeg kan ogsaa her anføre, at efter Sagtlyndiges Dom er den preussiske Matriful og den Instruy, jeg henviste til, saadan, at den indført paa vore Forhold, ialtfald i det Væsentligste vilde kunne betragtes som et afgjort stort Fremskridt. Jeg skal strax være mig indob, at jeg, ved at henwise til Tilstande i disse Lande, derved har villet give enten den høie Regjering eller nogen Anden noget Bink om, hvorledes man skal gaa frem ved en eventuel Skyldføtning; det har ikke været min Hensigt, men kun den, som jeg ogsaa